



# A CSEMŐI POLGÁRI KÖR HÍRLEVELE

V. évf. 1. szám – 2007. március

## „Mit kíván a magyar nemzet”

1848. március 15. emelte magasra ezt a kérdést, amelyre akkor 12 pontban válaszolt is a forradalom ifjúsága. Kijelölték a célokat, amelyek azután mozgatórugói voltak a cselekedeteknek.

Azokért küzdött egy nemzet, azokon keresztül akarta elérni és biztosítani a jövőjét, a függetlenségét.

Dicsőséges napok voltak, így emlékezünk rájuk, a ma élő magyarok nemzeti önazonosságának gyökerei belőlük táplálkoznak.

Fontos, hogy egy nemzetnek legyenek közös céljai, amelyért érdemes összefogni, amelyért félre lehet tenni a hétköznapi önmérsztő torzsalkodását. Legyenek olyan célok, amelyeket megvalósíthatunk.

Ha azon gondolkodom, hogy volt-e, létezik-e ilyen közös cél, hát elbizonytalanodok.

89-90-ben a rendszerváltást annak érezhettük, azután majdnem rendeztünk egy világhiállítás (ennek „megfűrése” nem kapott akkora visszhangot, mint az azóta is csak készülgető 4-es metró). Később felmerült az olimpia, mostanában is látni néha reklámot vele kapcsolatban, de nyilvánvalóan – fent legalábbis – egyáltalán nem tesznek érte semmit.

Másként is lehetséges közös nevezőre jutni, ha nem megy az elfogadásban, létrejöhet az elutasításban.

Legalább azt tudjuk, hogy mit nem akarunk.

Sajátos helyzet állt elő tavaly, amikor a szociál-liberális koalíciót csekély többséggel újraválasztották. A választók bizalmát elnyerő programjuk csak mézesmadzagként szolgált, addig volt rá szükség, amíg a győzelmet megszerezték.

Azt követően hatalmas lendülettel vágta bele az önmaguk létrehozta válság kezelésének, amihez olyan eszközöket használnak, amelyeket tagadtak, vagy meg sem említettek. Most már nyilvánvaló, hogy a „nem kell félni, nem fog fájni” csak üres szlogen, mert bizony egyre szélesebb rétegeknek fájdalmas mindaz, ami történik.

És persze az alagútnak most is csak az a vége látszik, amin bementünk, a kijáratig tartó út hosszát-

ról hitelesen senki sem szól. Aztán meg arról sem, hogy mi van az alagút végén, a Kánaán, vagy jobb esetben egy másik alagút, esetleg a szakadék.

Derülátó politikusaink ilyenkor veszik elő azt az érvelést, hogy majd a gyermekeinknek jobb lesz. Kíváncsian várom a magyarázatot, amiből megtudhatjuk, hogy vajon mitől? (Hacsak nem arra gondolnak, hogy a rossz után a jónak kell jönnie, mert ez nem meggyőző.)

A jóért tenni kell, azért kemény döntéseket és dolgokat is fel lehet vállalni, de ahhoz látni kell a célt, amiért ezt érdemes megtenni.

Látható-e a köz embere számára, hogy miért kérnek (?) tőle újabb áldozatokat?

Megválaszolhatja mindenki a kérdést. Szerintem érdemes megválaszolni!

Mindazok számára, akik erre a feltett kérdésre nem tudnak csak válaszolni, kézenfekvő lehetőség az elutasítás.

A demokrácia szabályainak megtartása mellett kell elutasítani mindazt, ami akarataink ellenére történik.

### In memoriam

A KÖR szerkesztői az alábbi verssel hajtának fejet

**id. Olgay Györgyné,**

*Olga néni emléke előtt megköszönve neki és a Jóistennek mindazt a sok jót, amely általa mindannyiunkra kiáradt.*

Gárdonyi Géza

#### **Ha meghalok**

Ne nézzetek rám borzalommal,  
ha meghalok;  
az a halott a koporsóban  
nem én vagyok,  
Csak hamu az, elomló televény.  
A láng eltűnt. A láng, – az voltam én.

Sorsomnak gyászán ne könnyeztetek,  
S ne mondja a pap: „Íme porba hullt!”  
Sírassátok az árva gyermeket,  
S ne a rabot, aki megszabadult.

S mikor a szónok a sírnál beszél  
És végül kiált, „Hát Isten veled!”  
Ne le a sírba integessen nékem,  
Fölfelé nyújtson búcsuzó kezét!

#### *Tartalom:*

Sági Lajos: A zászló becsülete .....	2
Molnár János: Az EU és Magyarország I. rész .....	3
1848. március 15. tiszteletére .....	4
Nyisztor Tinka: Mártírhalált.....	4-5
dr. Sándor Balázs: Az új élet titka .....	5
Ejnye .....	5
dr. Székely Dénes: Húsvéti örömhír .....	6-7
Tarczali István: Gazdaságunk .....	7
Istvánfi Károly: Légy öngondoskodó .....	8
dr. Pernecky János: A polgár fogalma .....	8

**Valamennyi lapszámunk megtekinthető: [www.fideszcegled.hu](http://www.fideszcegled.hu)**

# A ZÁSZLÓ BECSÜLETE

Régen, a történelmi korokban, amikor még a zászlók napi használati tárgyak voltak, nagy becsületük volt. Ha a zászlótartó a csatában elesett, először a zászló után kaptak, csak aztán a bajtárs után, mert a zászló mindennél fontosabb volt.

Hogyan lehet mégis, hogy egyik zászlónk, történelmi jelképünk megosztja a közvéleményt, és ezer éves múltja után a napi politika eszközévé válik? Ki felelős ezért? Aki lengeti? Akinek nem tetszik, hogy leng? Esetleg maga a zászló?

Próbáljuk először tudományos, aztán érzelmi oldalról megközelíteni a kérdést!

A zászló, amiről beszélünk – gondolom, kitalálták – az Árpád sávós lobogó. Ez a zászló az 1200-as években vált az Árpád ház jelképévé. Rengeteg tudományos adatot találunk könyvekben, és az interneten eredetével és jelképrendszerével kapcsolatban, én csak a legfontosabb vonatkozásokra térnék ki. Ez a zászló jelenleg is a Magyar Köztársaság címerének része, vagyis nemzeti jelkép. A köztársasági elnök a Parlamentben, többek között ez alatt a zászló alatt teszi le hivatali esküjét. A későbbi uralkodóházak saját törvényességüket hangsúlyozandó általában megtartották címerükben. Államunk zászlójának első két színét is ez adja, később egészítették ki, a szintén a címerben található hármashalom zöld színével.

Ez a zászló ismertebb a többi történelmi lobogónknál, mert évszázadokkal később egy szélsőséges párt jelképet keresett. Olyat, ami a magyarság eredetéhez köthető, ismert, és világnézetileg vállalható a maga számára. (A kettős kereszt érthető módon nem felelt meg erre a célra.) Ebből, több változtatás után, lett a gyűlölt nyilas zászló. Mik voltak ezek a változtatások, vagyis miben különbözik az önkényuralmi jelkép a történelmi lobogótól? Elsősorban a nyilaskereszt, ami zöld színben, fehér H betűvel a zászlóra került. Másodsorban a zászló egyik oldala nem sávós, hanem piros téglalap. És végül a sávok száma sem ugyanannyi, bár ez a legkevésbé feltűnő. Ezzel a felelősök közül a harmadikat, a zászlót, ki is hagyhatjuk, mert ez *nem az* a zászló. Hasonlít hozzá, ez tény, de ugyanígy hasonlít rá az amerikai, a libériai, a malaysiai, a puerto rico-i zászló is, amelyek szintén tartalmazzák a piros fehér sávokat. (Egyébként sem hiszem, hogy bárki komolyan hihet abban, hogy egy jelkép felelős azért, amire felhasználják.)

Miért nem tetszik ez a zászló sokaknak? Sok emberben valószínűleg félelmet, gyűlöletet kelt annak ellenére, hogy – ismétlem – ez nem az a zászló. Bár nem éltem akkor, ezt az érzést mélységesen tiszteltben tartom és elfogadom. Másokat aggodalommal

tölt el az a mód, ahogyan szélsőséges csoportok vele leplezik szándékaikat, takargatják, ideologizálják, írott és íratlan törvények által tiltott céljaikat. Nyíltan nem vállalhatják, hiszen az ellen minden törvény, és minden jóérezésű ember tiltakozna. Így a törvények egy részét betartva próbálnak a többi elől elbújni. Nagyon nehéz erről írni, mert a nacionalizmus, a nemzeti öntudat, a sovinizmus, a fajelmélet egymástól határozottan *elválasztható és elválasztandó* dolgok. Ezek szélsőséges irányzatai azonban nagyon könnyen összemoshatók egy-egy mondat elferdítésével, ami akár szándékos, akár nem, borzasztó következményekkel jár. Elítélendőnek tartom, amikor magyarságukat hangoztató emberek, a „nemzet védelmében”, magyar zászlók alatt uszítanak, és forrófejű fiatalokat tüzelnek cselekvésre. Tartok tőle, hogy ez a hőzöngő tömeg nem fogja méricskélgni a magyarságtudat és a fajelmélet közti határt. Megint mások, ezekre gondolva, megpróbálnak hasonlóságokat, rejtett kapcsolatokat keresni, hogy politikai ellenfeleiket magyarázkodásra kényszerítsék, esetleg rossz fényben tűntessék fel.

Mi a helyzet azokkal, akik lengetik? Ők sem egyformák. Vannak, a fentebb említettek, akik csak elbújnak mögé, abban bízva, hogy az ezeréves jelkép tekintélye fogja megvédeni őket a számonkéréstől. Eddig azonban nem beszéltünk azokról, akik tisztességes, becsületes magyarok. Lehet, hogy ők vannak kevesebben a zászlólengetők között, de akkor sem szabad összekeverni őket a többiekkel. Ők azok, akik történelmi múltunk előtt tisztelegve, igaz magyarsággal bontják ki a szélnek ezt a dicsőséges, mégis meghurcolt lobogót.

Egy kérdés azonban még megválaszolatlan: Mi legyen azokkal, akiknek az átélt félelem markolja a szívét, ha vörös-fehér sáv lebben a szélben? Őket arra kell kérni, hogy korukból fakadó bölcsességgel, az első félelem elmúltával nézzék meg, ki és miért lengeti a zászlót. Ha jó Ember (szándékos a nagybetű), tisztelettel, és jó szándékkal, akkor kérem, tegyék félre rossz érzéseiket. Ha nem... Akkor se féljenek! Mi is Önökkel aggodunk, de ehhez már az Árpád sávnak semmi köze.

Sági Lajos

*Források:*

internetes oldalak:  
[hu.wikipedia.org](http://hu.wikipedia.org)  
[www.arpadsavos.hu](http://www.arpadsavos.hu)  
[www.paszto.fidesz.hu](http://www.paszto.fidesz.hu)  
[www.icecenter.hu](http://www.icecenter.hu)  
 könyvek:  
 A magyarság krónikája  
 Magyarország rövid története

# Az Európai Unió és Magyarország

## I. RÉSZ: A KIALAKULÁS

2004 május 1-jétől Magyarország (majdnem) teljes jogú tagja az Európai Uniónak. Arról, hogy miért jött létre ez a különleges alakzat, mi generálta a megalakítását, az átlag magyar alig tud valamit. Pedig kellene, mert ha nem ismerjük működésének filozófiáját, akkor aligha lehetséges az abból származó előnyöket javunkra fordítani. Az ismeretek hiánya – ami az átlagembert jellemzi – kizárja a magyar lakosságot, hogy az előnyöket élvezze, és csak egy szűk, jólétesült, bennfentes társaság részére hoz további előnyöket, ami tovább generálja a társadalmi elégedetlenséget.

Jelen írásommal és folytatásaival megpróbálom a KÖR újság kedves olvasóit fontos információkkal ellátni, abban a reményben, hogy sikerül néhány vállalkozó szellemű polgártársunk boldogulását előmozdítani.

### Előzmények

A második világháború befejeztével voltak győztes és vesztes államok. A győzelem azonban nagyon sokba került az európai országoknak. Túl a mérhetetlen anyagi, technikai és emberi élet vesztésén (ez 57 millió fő), teljesen átrendeződött a politikai élet.

Először is eltűnt a Brit birodalom és a Francia gyarmatbirodalom. Helyette két új szuperhatalom jött létre, a Szovjetunió és az USA. E két nagyhatalom már az előzetes béketárgyalásokon is megmutatta az erejét. Jaltában a tárgyalásokon Sztálin akaratára érvényesült, Rooseveltnagy betegesen csak mérsekelni tudta valamelyest a nagy diktátor féktelenségét. Churchill pedig csak látszatra volt a harmadik nagy, már csak kicsinyes alkudozásban ért el némi eredményt. Igaz, hogy ez nekünk, magyaroknak nagyon sokba került, mert itt dőlt el, hogy a mi a háború után a keleti tömbhöz fogunk tartozni, és elveszítjük azokat a területeket is, amelyeket a két Bécsi Döntés után visszakaptunk (Felvidék, Kárpátalja, Észak-Erdély, Délvidék). Bár Anglia támogatta ezeknek a területeknek a meghagyását, de Sztálin ezt másképpen akarta! Jó ha tudjuk, Sztálin és Molotov döntése volt Magyarország újbóli megcsonkítása.

A világháború után Európa ügyeit már nem Európában intézték. A két fő döntnök: New York és Moszkva lett. Ez a tény igen megalázó volt az európai győztes országok számára. Franciaország félelme Németország újrafegyverkezésétől megmaradt. Európa politikai életét új alapokra kellett építeni.

1946-ban Churchill Svájcban tartott előadást, ahol Európa egyesülését szorgalmazta az USA mintájára. Az első lépés azonban nem Churchill ötlete, hanem a franciák félelme miatt történt.

A Francia gyarmatbirodalom is bomlásnak indult, ami Franciaország gazdasági fölényének megszűnését okozta. Ilyen körülmények között a szembenállásnál célszerűbb volt a megbékélés, és az egymás iránti bizalom megteremtése.

A két ország egyesítette acéliparát, és az ehhez szükséges széntermelést. Nem véletlen ezek összehangolása, mert a fegyverkezéshez ez nélkülözhetetlen volt. A tervezetet Robert Schuman francia külügyminiszter hirdeti meg. 1951-ben Párizsban aláírják az alapító szerződést, amely Montan Unio néven vált ismertté, és gazdaságilag rendkívül sikeresnek bizonyult. Rövid időn belül csatlakozott Olaszország, Belgium, Hollandia és Luxemburg. Kialakult a Hatok Társasága, akik a sikereken felbuzdulva a gazdasági élet más területeire is kiterjesztették az együttműködést. Ezt a szándékukat rögzítette a Római Szerződés, amelyet 1957. márciusában írtak alá.

Ma ezt a napot tekintjük az Európai Unió kialakulása kezdetének – születésnapjának –, noha akkor még Európai Gazdasági Közösségnek hívták. Mi, a keleti blokkban élők Közös Piacnak neveztük, és mint szocialista állampolgárok ronda, kapitalista, imperialista... stb. találmánynak minősítettük, szidása, bírálata hazafias kötelesség volt.

Ez a gazdasági közösség hosszú fejlődésen, többszöri bővítésen ment keresztül, mire elérkezett 1992. Ebben az évben egy hollandiai kisvárosban, Maastrichtban aláírták az Unió szerződését. Ezzel a szerződéssel létrejött egy új nagyhatalom, 375 millió lakossal, kb. 3 millió négyzetkilométer területtel.

Magyarország 1989-ben lebontotta a vasfüggönyt, 1990-ben az első szabad választásokat követően megkezdte a demokratikus átalakítást. Nagy lépést tett azért, hogy tagjává váljunk az Uniónak, amely végül is 2004. május 1-jével következett be.

2008. január 1-jétől pedig Szlovákia, Ausztria és Szlovénia irányában a határ is eltűnik. Ezzel három irányban megszűnik Trianon. Reméljük, hogy rövid, belátható időn belül minden irányban felszabadul a magyarság és véglegesen helyére, a történelem szemétdombjára kerül a trianoni békediktátum.

*Molnár János*

## 1848. március 15. tiszteletére

*Petőfi Sándor*

### EURÓPA CSENDES, UJRA CSENDES...

Európa csendes, újra csendes,  
Elzúgtak forradalmi...  
Szégyen reá! lecsendesült és  
Szabadságát nem vívta ki.

Magára hagyták, egy magára  
A gyáva népek a magyart;  
Lánc csörg minden kézen, csupán a  
Magyar kezében cseng a kard.

De hát kétségbe kell-e esnünk,  
Hát búsuljunk-e e miatt?  
Ellenkezőleg, oh hon, inkább  
Ez légyen, ami lelket ad.

Emelje ez föl lelkeinket,  
Hogy mi vagyunk a lámpafény,  
Mely amidőn a többi alszik,  
Ég a sötétség éjjelén.

Ha a mi fényünk nem lobogna  
A véghetetlen éjen át,  
Azt gondolhatnák fönn az égben,  
Hogy elenyészett a világ.

Tekints reánk, tekints, szabadság,  
Ismerd meg mostan népedet:  
Midőn más könnyet sem mer adni,  
Mi vérrel áldozunk neked.

Vagy kell-e még több, hogy áldásod  
Ne érdemetlen szálljon ránk?  
E hűtlen korban mi utósó  
Egyetlen híveid valánk!

*(Debrecen, 1849. január.)*



## Mártírhalált halt egy csángó asszony a magyar imádságért

Korainak bizonyult a pusztinai csángók öröme, hogy végre – misén kívül! – imádkozhatnak magyarul a templomban. Abban a moldvai csángó faluban, ahol az öregek számára a fohász ma is csak magyarul számít imádságnak. Abban a vallási hajlékban, amelynek Szent István a védőszentje... Az Erdély Mának Nyisztor Tinka számolt be a legújabb fejleményekről. Talán nagy híre volt októberben a vatikáni látogatásunknak. Ezért most arról szeretnék szólni, ami történt utána, és történik most is. Csodának számított az a sok jó ígéret, amivel az új papjaink a faluba érkeztek.

– Lehet imádkozni magyarul a templomban, programon kívül.

– Lehet énekelni magyarul a román nyelvű misén. Nem lesz senkinek bántódása, ha magyarul kéri a misét.

– Bármikor mehetünk a plébániára, és meghallgatják panaszainkat...

A csoda az csoda, és mint minden csoda három napig tart! Így történt ez Pusztinában is. Egy pár alkalom után máris jelentkeztek az új stratégia elemeinek bevetései. A templomban semmi nem hangzott el a magyar imádságról, mindig négy szemközt, vagy szűk körben lett megbeszélve. Már a Halottak Napi imádságnál kiderültek a turpisságok! Egyik nap a püspök megígérte, hogy imádkozhatunk magyarul. Másnap reggel már szólt a pusztinai pap, hogy Őszentsége nem engedélyezi sem a misét, sem az imádságot. Mi miséről nem is beszélünk a helyi papokkal, mert azt a püspök nem engedélyezte. Azt mondta, várjunk türelmesen, mert azon dolgoznak. Ezért választottuk az imát a templomban, és elhagytuk a szabadég alatti misét. (10 éven át kint, a szabad ég alatt hallgattunk a magyar misét, ez alkalommal ez elmaradt). Halottak Napján csak a bukaresti Nuncius közbelépésével imádkozhattunk magyarul a templomban. Amikor próbáltunk egyeztetni a plébánián, hogy pontosan mikor és hányszor lesznek magyar imaórák, akkor „nagylelkűen” a plébános ajánlotta havonta egyszer, minden hónap elején. (Legszívesebben megkérdeztem volna a papot, hogy nem lesz-e ez túl sok? Nem tettem.) A következő este, már arra biztatott, hogy nem éri meg a fáradságot, mert szerinte 2 éven át üres lesz a templom, nem fog senki magyarul imádkozni. Erre a kijelentésére nem tudtam semmiképpen reagálni, azt hittem, hogy rosszul hallottam. Amikor azt is elmondta, hogy ezzel a problémával – az anyanyelv használatának követelésével – még nem találkozott a moldvai csángóknál, csak itt Pusztinában, akkor megkérdeztem hol végezte a teológiát? Azt mondta,



hogy Iasi-ban. Ekkor már tudtam, hogy nincs mit járogatni a plébániára és tárgyalni, ezek a papok nem azért jöttek, hogy kultúrát mentsenek, hanem szép szóval, mosolyogva meggyőzzenek, hogy legyünk már románok, mert az egyszerűbb számukra. A faluban érezni lehetett egyfajta nyugtalanságot: minden információ, csak partizán módon terjedt, ezért a papok szívesen informálták félre az embereket, persze mindig csak négy szemközt. Aztán a játék kezdet eldurvulni. Október 20-án a magyar ima után az egyik asszonyt kitámadta a pap egyik hűséges híve, hogy miért imádkozott magyarul a templomba. Ilona néni elment megpanaszkodni a papnak. A pap azt mondta, hogy nem volt szabad imádkozni a templomban, magyarul csak otthon lehet imádkozni. Ilona néni másodszor is kitámadta a szomszédasszony, és ő akkor összeesett az utcán. Ez nagyon elgondolkoztatott és úgy döntöttünk, hogy többé nem lépünk a templomba magyarul imádkozni, amíg ki nem írják a programot, hogy azt mindenki láthassa. Utoljára azt mondta a plébános, hogy várjunk, mert a püspök maga jön ki, és megoldja a problémát. Őszentsége nem jött Pusztinában, Ilona néni pedig eltemettük.

Belehalt a szívinfarktusba, ami az utcán érte... A legújabb fejlemény: Pusztinában az iskola igazgató-nője összehívta a szülőket, hogy írjanak kérelmet, amelyben kérik az olasz nyelv tanítását, mint anyanyelv. Nem nehéz kitalálni ki tanítaná az olaszt: az új káplán, aki semmit nem tud magyarul, és arról győzködi az embereket, hogy nem lehet magyar nyelvű misénk, mert mi pusztinaiak, nem vagyunk magyarok. Ez előtt egy hónappal még nyöszörgött, hogy megtanul magyarul. Én azt gondolom, hogy egy ilyen siránkozó, magát sajnáltató ember, aki azt magyarázza, hogy a magyar a legrondább nyelv a világon, ne tanulja azt meg! Még akkor sem, ha Sabau Mariusnak hívják (sok, a Szabó név elrománosításával nyert Sabau él Moldvában – szerk.). Egyébként, róla úgy tudták, hogy tud magyarul, ezért helyezték Pusztinába. Jó lenne, ha a Moldvába helyezett katolikus papok végre nem azért kapnának piros pontokat, mert gyorsan és hatékonyon gyártják a „román katolikusokat”, a moldvai csángó magyarokból! Mi csak imádkozni akarunk, magyarul!

*Nyisztor Tinka*

## E j n y e !

Községünk a rendszerváltást követően igen dinamikus fejlődött, a belterület akkor nyerte el mai arculatát.

A katolikus templom szinte jelképpé is vált, a fejlődő, épülő Csemő jelképévé.

A több éven át tartó építkezés eredménye az impozáns, esztétikus épület, amely azonban nemcsak szépségével szolgálja a köz javát.

A liturgikus eseményeken túl – Szeleczi Imre atya jóvoltából – számtalan kulturális programnak adott már helyet a templom, amelyre sokan voltak kíváncsiak. És akik itt jártak elvitték magukkal a templom és a község szépségének híret.

Ezért gondoljuk azt, hogy közösen kell vigyáznunk a templomra, nem hívőknek és a katolikus híveknek együtt összefogva.

Van azonban néhány olyan ügy, amelyről nem lehet tovább hallgatni.

Tavaly a nyári szünetben vált rendszeressé, hogy különböző korú gyerekek a templom fedett előterében gyűlnek össze délután, este. Ez teljesen rendjén lévő dolog, senkinek nem jelent problémát. Sőt örülünk is neki, mert aki gyakran ül le a templom lépcsőjére, az talán egyszer a padba is beül majd.

Csak hogy ezzel együtt megjelent a rongálás is. Először az oszlopokat látták el tollal, vagy a zöld növények szárával készített firkákkal, majd összetörték a virágtartókat. Egyre több szeméttel találkozunk, szétdobált csikkek tanúskodnak az ottjártukról.

Olyanok is vannak, akiknek a tetőcserép az „ellenség”, Don Oujote-i elszántsággal igyekeznek összetörni azokat.

Hogy azonosak-e a lépcsőn üldögélők és a rongálók, én nem tudom.

Azt azonban remélem, hogy sikerül megfékeznünk az ártó kezeket.

## AZ ÚJ ÉLET TITKA

Így tavasszal minden megújulni látszik a természetben: a fűvek, a fák, a bokrok és az állatok bundája – sőt még a természettől elszakadni vágyó ember is mintha új erőt nyerne. Pedig a tavaszhoz hozzátartozik a téli hónapokban elhalt részekből való megtisztulás is: az elszáradt fű elégetése, a fák és bokrok megmetszése, az állatok elhullajtják vastag téli szőrzetüket. És az ember? Mit tesz az ember? Megújulásra vágyik megtisztulás nélkül? Jövőt akar a múlt tisztázását elodázva?

Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámadt a mi megigazulásunkért! Ha új életet akarunk a régit, a bűnösöt, az ó-embert le kell tennünk. Meg kell halnunk a Krisztussal, ha vele akarunk feltámadni! Nem lehet átmenteni a régit az újba. Nem lehet az új bort beleönteni a régi tömlőbe. Nem lehet összekeverni és egybemosni a bűnt az Isten kegyelmével. Nem lehet gazság és igazság közé egyenlőségjelet tenni! Krisztusnak ugyanis semmi köze nincs Beliálhoz! Ő a bűnös szereti, de a bűnt utálja! Választhatunk: vagy megbánjuk bűneinket és Isten teljessé teszi örömeinket és velünk ünnepel; vagy folytatjuk a hiábavalóságok cselekvését, és örömeink mindig hiányos marad, mert mulandó és nem örök.

A csodálatos az, hogy ezen nem nekünk kell erőlködnünk! Nem a mi buzgóságunkon és igyekezetünkön múlik Isten áldása, vagy átka. Isten kegyelméből a Lélek siet segítségére a Krisztusban hívó embernek, hogy a testi dolgoktól fölemelkedhessen a lelkiekhez!

*Dr. Sándor Balázs*

## Húsvéti örömhír

Keresztény életünket döntően befolyásolja a húsvéti esemény - Jézus feltámadásának az örömhíre. Elmondhatjuk magunkról, hogy hosszú idő után is a húsvéti események megszállottjai vagyunk. Valószínűleg azért izgat bennünket, hogy pontosan mi is történt húsvét reggelén, mert amíg ezzel vagyunk elfoglalva, elfogadhatónak látszik, hogy kitérjünk a válasz elől. Nagy kár, hogy Jézus korában nem állíthattak fel tv-kamerákat a sír körül, és nem közvetíthették élőben a feltámadást, mint ma például egy sporteseményt. Egy ilyen „élő-adásba” nemcsak a jelenlévők, hanem a távollévők is bekapcsolódhattak volna, jöllehet az élmények, a benyomások különbözőek. A tények döntően fontosak, de nem hoznak létre hitet. Nem televíziót nézünk, hanem egy alapvető kérdésre kell válaszolnunk: elhisszük-e, hogy Jézus személyében Isten avatkozott közbe a történelemben, és jó irányba terelte menetét? Elhisszük-e, hogy Isten értelmet adott földi életünknek azáltal, hogy egyszülött Fia meghalt értünk a kereszten? Ha nem vagyunk hajlandók ezekre a kérdésekre keresni a választ, még ha a képernyőn látnánk is a kő elhengerítését a sírkamra bejáratától és Jézus távozását a sírból, akkor sem hinnénk.

De minek örülünk tulajdonképpen húsvétkor, mi az alapja a húsvéti evangéliumnak? Röviden: Jézus Krisztus szenvedése, halála és feltámadása. Sokan megkérdőjelezzik, vagy nehezen fogadják el ezt a keresztény örömhírt. Ha feltámadás hitigazságát nehezen is fogadjuk el, mert nem bizonyíthatjuk a történettudomány eszközeivel, de a szenvedés és főleg a halál szomorú tényét nap mint nap megtapasztaljuk. Nehezen barátkozunk a „halál testvérrel”, de ezt a kérdést életünkben nem lehet kiiktatni, és ennek döntő jelentősége van. Jöllehet a társadalmi közfelfogás igyekszik az érdeklődés peremére szorítani a „halál-problémát”, nekünk azonban szembe kell néznünk vele. Nem könnyű feladat ez, ha figyelembe vesszük a profit orientált vad kapitalizmust, amely számára az ember csak addig érdekes, ameddig él és termel, s ha elkopott és már nem lehet segíteni rajta, még a kórházban is igyekeznek minél előbb megszabadulni a szenvedőtől, vagy őt szabadítják meg a szenvedéstől. Ez a közfelfogás, ill. nyugati liberális „kegyes halál” törvényesített gyakorlata visszahat az ember gondolkodására, s egy-egy háttérhelyzetben előtérbe kerül a kérdés az ember szívének mélyéből: honnan, miért, hová? Vannak olyan vi-

lágnezeti rendszerek, amelyek nyíltan szembesítik az embert az úgynevezett halál-kérdéssel. Az egzisztencializmus abból az alapállásból indul ki, hogy az ember a „semmiből” jött és a „semmibe” megy. E pesszimista megoldás mellett vannak olyan irányzatok is, melyek az életnek és halálnak optimista értelmezést adnak. Azzal nyugtatják az embert, hogy tetteiben és utódaiban, azaz a közösség emlékezetében mintegy „örökké” él. Ennek az optimista nézetnek az a gyengéje, hogy nem tud választ adni arra a kérdésre, mi lesz az énnel, az én egyetlen és megismételhetetlen személyiséggel.

Mi keresztények tartózkodunk a túlzottan pesszimista és túlságosan optimista halál-értelmezésektől. Mi a teljes valóság talaján állva közeledünk a halálhoz. Tudjuk, hogy a halál egyik oldalról nézve az eredeti bűn büntetése, hiszen megváltásunk (és keresztségünk) után is magunkon hordozzuk az áteredő bűn nyomait, de más oldalról azt is tudjuk, hogy a megváltás éppen azt jelenti, hogy – jöllehet a halál elkerülhetetlen számunkra, a szenvedés is megmarad, a mulandóságnak is ki vagyunk szolgáltatva – de ugyanakkor a halál a feltámadás reménysége is bennünk. A hívő keresztény embernek ugyanúgy el kell szenvednie a halált, mint bárki másnak, de a hitben más lesz a hozzáállása a halál-eseményhez: tudja azt, hogy a halál birodalmából már visszajött Valaki, Aki az ő végső szabadítója is. A keresztény ember ezzel a húsvéti örömhírral él. Ez a húsvéti hit nem a képzelet szüleménye, hanem arra a történelmi eseményre hivatkozik, - mely egyben történelmen túli is -, hogy Krisztus feltámadt halottaiból. A sírhoz siető asszonyok már kora hajnalban megtudják az örömhírt: „Mit keresitek az élőket a holtak közt? Nincs itt, föltámadt” (Lk 24,5).

Krisztus feltámadásával áttörte a természetes rend korlátait. Nem csoda, hogy az Úr Jézus közvetlen munkatársai sem értették az esemény hogyanját, de meggyőzte őket Jézus megjelenése: „Megjelent Péternek, aztán a tizenkettőnek. Majd egyszerre több mint ötszáz testvérnek...” (1Kor 15,6 skk.). Szent Pál apostol az első korintusi levelet a názáreti Jézus halála után körülbelül huszonöt évvel írta. Mivel Korintusban nehézségek voltak a feltámadás hitével, az apostol megnevez néhány tanút, akiknek Krisztus megjelent, és akiknek egy része még élt, tehát még megkérdeshetők voltak. Amit Szent Pál ír, számunkra a leg-

régebbi megmaradt történelmi dokumentum a húsvéti tapasztalatról: „Ha tehát azt hirdetjük, hogy Krisztus föltámadt halottaiból, hogyan állít-hatják néhányan közületek, hogy nincs föltámadás? Ha nincs föltámadás, akkor Krisztus sem támadt föl”. Az apostol ebből a téves állításból levonja tragikus következtetését: „Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalom-ra méltóbbak vagyunk minden teremtménynél” (vö. 1Kor 15,12-19), mert akkor a jelen és jövő életet egyszerre veszítjük el.

A húsvéti örömhír az apostoli igehirdetés alapvető témája lett. Az első keresztényeknek a feltá-

madásba és az örök életbe vetett hit adott erőt ahhoz, hogy elviseljék a földi élet szenvedéseit és ezért a meggyőződésükért még a vértanúságot is vállalják.

A húsvéti örömhír megváltoztatta világnézetüket. Földi életüket még felelősségteljesebben él-ték, mert tudták, hogy csak azt „vihetik át” az örök életbe, ami Krisztushoz hasonlóvá tette őket. A húsvéti örömhír lényege ma is ugyanaz. Tőlünk függ, hogy mit kezdünk vele.

*dr. Székely Dénes  
teológiai tanár*

## Gazdaságunk

Magyarország éveket pazarolt el gazdasági növekedésünk szempontjából. Összehasonlításként említem meg, hogy míg Magyarországon 3, addig Romániában 7,7, Szlovákiában 8, Észtországban pedig 12 százalékos gazdasági növekedést mértek. Ma a gazdasági növekedés a lehetőségeinkhez képest nagyon alacsony, mert a gazdaságpolitikát a költségvetés túlköltekezése, a fogyasztásra koncentrálás, nem pedig a megtakarításokra, beruházásokra, ösztönzésre, az export által vezérelt növekedésre alapozás jellemzi. A fogyasztásvezérelt, túlköltekezésre alapozott gazdaságpolitika ideig-óráig generálja ugyan a gazdasági növekedést, de előbb-utóbb beleütközik a külső-belső adósság felhalmozódásának korlátjába. Ma Magyarország az egyetlen a volt szocialista országok közül, ahol nagyon nagy mértékű ikerdeficit van, azaz egyszerre van jelen a nagymértékű államháztartási hiány és a folyó fizetési mérleghiány. 2006-ban 9,9 százalékkal Európában Magyarországon volt a legmagasabb az államháztartási hiány. A kormány által tavaly ősszel meghirdetett és bevezetett „kiigazítások” arra elegendőek voltak, hogy az alacsony növekedésből fakadó válságnak az államszűkítés fordulását elkerüljük, de ahhoz nem elegendőek, hogy növekedést generáljanak. A kérdés most az, miből lesz ebben az országban gazdasági növekedés. Mert a stabilizáció szükséges volt, de alapvetően adóemelésre és kiadáscsökkentésre lett alapozva. Bokros Lajos volt pénzügyminiszter szerint a Fidesz által javasolt adócsökkentést reális ötletnek tartja, ha a költségvetés kiadásainak nagyarányú lefaragásával járna együtt. Azok a kormányok, amelyek túlköltekettek, és eladósodottságba sodorták az országot, most nehezen kérhetnek áldozatot a lakosságtól, hiszen a lakos-

ság ennek a politikának a terheit, áldozatait, kénytelenek nyögni. A Közép-európai Egyetem vezérigazgatója szerint az adócsökkentésnek nemcsak realitása volna, hanem szükségessége is. Nem tudom, hogy mely kormány, miért, önbizalomhiányból vagy elkötelezettségéből, de sokkal inkább a külföldi tőke szekeréhez kötötte az ország szekerét. Magyarul, a külföldi tőkének mindent, jöjjön, amilyen kedvezményt csak kíván, azt megkapja. Csinálja az összeszerelő üzemeket, ahol a szerencsétlen magyar agy nem működik, csak a magyar kéz működik, amivel elkopik a magyar ember agya, elkopik a tehetsége, a képessége, és meg is betegszik ráadásul a stresszes munkahelyen és végső soron a megtermelt új érték nem is a mienk, mert kivihetik az országból, mert mi egy liberalizált ország vagyunk. A hibának a lényege az, hogy átváltunk egy olyan útra, hogy megvesszük a tudást, és inkább a kezünket adjuk a termelőfolyamathoz, míg az értelmesen gazdaságpolitizáló országok tudást teremtenek, azaz, tudással versenyeznek, nem olcsósággal. Ez alól kivétel a Fidesz-kormány alatt volt egyébként, a Széchenyi Terv, meg a magyar vállalkozások támogatása, de ez nem volt elég ahhoz, hogy az irány megváltozzon. Minden normális nyugati demokrácia úgy működik, hogy nemcsak a választásokba szólhat bele a civil állampolgár, hanem valahol joga van, ha más nem, a parlamenten keresztül a gazdasági döntéseket is véleményezni. És olyan nincs, hogy egy változat, tehát az, hogy most sokkterápia, kész, el kell fogadnotok, és senki ebbe nem szólhat bele.

*Tarczali István  
gazdasági mérnök*

## Új szlogen: légy öngondoskodó!

- Szervusz Pisti, hallottad mekkora gázmezőt találtak Makó környékén?
- Értésültem róla, de nem akkora öröm ez!
- Ugyan ne beszélj számárságot, miért ne volna az. Ez a Te bajod, hogy mindig ilyen pesszimista vagy! Most is a 600 ezermilliárd köbméter gáznak nem tudsz örülni? Mekkora hasznot hoz ez az országnak, az neked semmi!
- Na látod itt a baj, mert nem sok haszon jut ebből most sem nekünk.
- Hogy-hogy nem? 12%-ot fizet a kanadai cég az államnak, minden kitermelt csepp gáz után bányajáradékként.
- Az Egyesült Királyság két évvel ezelőtt határozott úgy, hogy 34-ről 50 százalékra emeli az angliai bányajáradék szintjét. Az energia-kitermelésben nagyhatalom Oroszországban az exportált kőolaj- és földgázbevételek hozzávetőlegesen 70-80 százaléka kerül a költségvetéshez járadék vagy exportadó címén. Vagyis nem 500 milliárdot kellene befizetni a kanadaiaknak, hanem legalább 2000 milliárd Ft-ot.
- Kinek az érdekét képviseli a kormány? Negyven évig a Szovjetunióét, a bauxitot, az uránt, földünk kincsét kótyavetyélték el, most a pénz hatalom érdekében a gázmezővel teszik ugyanazok, ugyanazt. Érdekes, hogy Gyurcsány úr ebben nem tekinti példaképének a barátját, Putyin elnököt, pedig ezt aztán, igazán eltanulhatná tőle.
- Te mindig csak a rossz oldalát látod a dolgoknak.
- A TXM Olaj- és Gázkutató Kft. vezérigazgatójának elmondása szerint a makói gázmező húszszor akkora tartalékokkal rendelkezik, mint Románia és ötször akkorával, mint Kanada.
- Tudod én nem értem, először is ki adhatta el ezt a gázlelőhelyet? Ki bízta meg az eladással, mert sem

- én, sem az ismerőseim közül nem emlékszik senki arra, hogy bárkit is felhatalmaztunk volna azzal, hogy a hazánk földjében rejlő gáz kincset külföldieknek eladják bagóért, mert a 12% az 50-80%-hoz képest az.
- Azt nem tudom, de akkor is lesz haszon!
- Igen lesz haszon, de nem nekünk, hanem a kanadaiaknak, akik kitermelik, vagyis kitermeltetik velünk, magyarokkal a gázt, ugyanis ez nehéz munka mélyre fúrni, veszélyben dolgozni ezt ránk bízzák, Ők a „munka” könnyebbik végét fogják meg csak a sok-sok ezermilliárdot, viszik ki hazánkba.
- Azért mi is részesülünk, polgárok abból a 12%-ból!
- Na persze, majd a saját hazánk földjéből, általunk kitermelt gázt, ami a miénk a kanadaiak eladják nekünk világgpiaci áron a *sajátunkat*. – érted!?
- Hogy honnan fog telni a minimálbérből – vagy a munkanélküli segélyből – minderre az ugyan kit érdekel, ebben az országban. Legyen mindenki öngondoskodó, mondja a Miniszterelnök. Az oktatási miniszter, ha tanulni akarsz, fizess – mondja!
- Az egészségügyi miniszter kijelenti, ha gyógyulni akarsz, fizess! a gazdasági miniszter vigyorogva, arcátlanul a képedbe vágja, dolgoztál volna „becsületesen” úgy mint Ő, akkor Te is milliárdos lennél, nem nyafognál itt!
- Más nyugati országokban is fizetnek ezekért a szolgáltatásokért!
- Egy szó nem sok, hidd el, annyit sem mondanék, ha legalább a fele annyit keresnénk, mint azokban az országokban keresnek! Mert világgpiaci árakat csak ahhoz közelítő bérekből lehet kigazdálkodni.
- Szervusz itt hagysz, még csak meg sem várod, hogy befejezzem? No, majd legközelebb folytatjuk.

Istvánfi Károly

## A polgár fogalma

Polgár az, aki gondolkodó, cselekvő ember, öngondoskodásra képes, készségeit pedig szűkebb és tágabb környezetének jobbítására használja.

Végző cél ugyanis a KÖZJÓ szolgálata!

A polgár nem passzív eltartottként él, és alamizsnára vár, hanem aktív cselekvő, formáló ember, aki jó példát mutat szűkebb és tágabb környezet számára.

A társadalomnak pedig olyan feltételeket kell biztosítani, amelyek révén ezek a készségek meg tudnak valósulni.

Természetesen a társadalomnak azok támogatását is meg kell oldania, akik test, vagy szellemi fogvatékossága öngondoskodásra nem tesz képessé.

dr. Perneckzy János

## DEMAND

### Kereskedelmi és Szolgáltató Bt.

2713 Csemő, Bem u. 8.

Tel./fax: (53) 392-349

mobil: 06-20-2044-485, 06-20-464-0067

e-mail: tarczali3@t-online.hu

Cégünk szakképzett, tapasztalt munkatársaival áll egyéni vállalkozók, Bt-k, Kft-k rendelkezésére

az alábbi szolgáltatásokkal:

- könyvelés
- mérlegkészítés
- adóbevallás elkészítése
- Tb-ügyintézés
- bérelszámolás
- cégalapítás
- faxolás
- fénymásolás

Munkánkat szakszerűen, sikeres adóhivatali vizsgálatokkal és teljes vagyoni felelősséggel végezzük.